

* * * * *

Бэла Ахмадулина

По улице моей который год
Звучат шаги, мои друзья уходят.
Друзей моих бессмысленный уход
Той темноте за окнами угоден.

О, одиночество! Как твой характер крут,
Посверкивая циркулем железным,
Как холодно ты размыкаешь круг,
Не внемля увереньям бесполезным.

Дай стать на цыпочки в твоём лесу,
На том конце замедленного жеста.
Найти листву и поднести к лицу,
И ощутить сиротство, как блаженство.

Даруй мне тишь твоих библиотек,
Твоих концертов строгие мотивы,
И, мудрая, я позабуду тех,
Что умерли или доселе живы.

И я познаю мудрость и печаль,
Свой тайный смысл доверяют мне предметы,
Природа, прислонясь к моим плечам,
Откроет свои детские секреты.

И вот тогда, из слёз, из темноты,
Из бедного невежества былого
Друзей моих прекрасные черты
Появятся и растворятся снова.

* * * * *

בלה אַחַמְדוּלִינָה

בְּרַחוּב שְׁלֵי יוֹם-יוֹם, שָׁנָה-שָׁנָה
צַעֲדִים שֶׁל חֲבֵרַי מְהַדְהִדִים.
עֲזִיבְתֶם בְּחוֹסֵר כּוֹנֵנָה
רְצוּיָה לְחֲשִׁיכֵת הַדְּמֻדוּמִים.

הוּ, הַבְּדִידוּתִי! אוֹפִיִּיךְ בְּכָלֵל לֹא קָל,
הַמְתַּנְנֶצֶת בְּמַחוּגָת פְּלֻדוֹת,
בְּקוֹר אֶת מְנַתְקַת מַעְגָּל,
אֵינְךְ מְאַמְיָנָה לְהַבְטָחוֹת.

הַרְשִׁי לְתַעוֹת מְעַט בִּיעָרְךָ
עַל הַקֶּצֶה הַהוּא שֶׁל הַמְּחוּוָּה.
וּלְקָרֵב תִּי פְּנֵי לְעִלוּתְךָ,
לְחוּשׁ יַתְמוּת כְּשֶׁקֵּט וְשִׁלוּוָּה.

תְּבִיאִי לַחוֹ קַפְדָּנִי וְתֶם,
תִּיתְנִי אֶת דּוּמִיַּת סַפְרִיֹתֶיךָ.
וְחֻכְמָה, אֶשְׁכַּח לִי אֶת כּוֹלָם
שֶׁנִּפְטְרוּ אוֹ בַּחַיִּים עֲדִינִי.

אֲדַע תִּי הַעֲצָב וְאֶת הַחֻכְמָה,
תּוֹכְנֶם שֶׁל חֲפְצִים כֹּה סוּדָיִים.
הַטְּבַע יִצְטַמֵּד לִי בְּנִשְׁמָה,
בְּטַח בִּי תִי סוּדוּתִי וְלְדוּתִיִּים.

וְאֲזוּ מְדַמְעוֹתֵי גַעְגּוּעִים,
מִבְּעָרוֹת הַרְחֹקָה שֶׁל זָעַם
תּוֹוִי פְּנִים שֶׁל חֲבָרִים קְרוּבִים
יוֹפִיעוּ לִי וְיִמְסוּ עוֹד פְּעַם.